

Шуменски общински вестник

органъ на Шуменската градска община
РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ. ... Основателъ на в-ка — инж. ХР. ТОНЕВЪ. ... Уредникъ ЙОРД. С. ГОСПОДИНОВЪ.

Брой 75.

Излиза всѣки вториикъ

АБОНАМЕНТЪ:

Годишенъ 40 лева, половинъ год. 25 лева

ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 1 левъ

ОБЯВЛЕНИЯ: 2 лева на квадратенъ сантиметъръ.

За хроникване на редъ 5 лв.

Вѣнчални и годежни 50 "

За неприемане на именни дни 30 "

Дълготрайни публикации — по споразумение.

Известия за благотворителни цели безплатно

Телефонъ № 20.

Две възделени български мечти осъществени

Тѣ сж Македония и Бѣло море. — Освободението на първата и излазъ на второто.

Тия две наши земи, завещани отъ историята, оправдани отъ географията и наложени отъ економиката, но отречени отъ неправдата, днесъ не сж вече мечта, а действителностъ.

И това дължимъ на победоносното германско оръжие.

Кой отъ старата ни генерация не е пѣлъ въ детинството си, съ жаръ въ сърдцето си, пѣсенъта —

„Напредъ, братя, къмъ бойното поле и за вѣвъ Македония!“

Македония, тая класическа страна на пеласги, тракийци и илирийци; страна на всемошната Александрова монархия; земя на масовитѣ славянски поселения, стигащи до Тесалия, Бѣло море и островитѣ му; земя на епископскитѣ борби на Самуила съ Василия Българоубиеца; роденъ кжтъ на светитѣ братя Кирила и Методия, на Климента и Наума и на сто-

тици още възрожденци; родина свята на хиляди македонки и македонци, легендарни борци за нейното освобождение.

Бѣломорието, толкова пребродвано отъ победоноснитѣ войски на Крума, Симеона, Калояна, докато Иванъ Асенъ II го направи южна граница на голѣмата си държава — въ тия две земи, най-после, оставиха коститѣ си стоици хиляди царъ Фердинандови войници, за да бждатъ отново заграбени и завладѣни отъ вѣковнитѣ ни врагове.

И тия две святи земи, чиято свобода бѣ наша възделена мечта, сж днесъ освободени отъ Германия и дадени на България.

Да имъ бждемъ достойни владѣтели!

Владението имъ изиска мждро управление, силна бѣломорска и въздушна флота, храбра и дисциплинирана войска, каквито българинътъ може да даде.

Да вземемъ поуки отъ днешната свѣтовна война!

Рожденъ и клетвенъ день

Юний 16 е свѣтла дата за българитѣ. На този день на небесата на родината ни засия нова звезда. Провидението ни дари съ престолонаследникъ — предтеча на нова ера за българския народъ. На 4-та година отъ рождението на нашия князь България тръгна по пжтя на величието. Затуй честуването на това голѣмо събитие тази година мина съ по-голѣмо оживление и по-свѣтълъ погледъ. Голѣмото праздненство се състоя на площадъ „Царъ Борисъ“. Будното шуменско гражданство взе живо участие. При аналоя бѣха областниятъ директоръ, началникътъ на гарнизона, кметътъ на града, тримата шуменски народни представители (Симеоновъ, Велчевъ и Тютюнджиевъ), председателитѣ на разнитѣ организации, съюзи и др..

Ученицитѣ отъ разнитѣ училища, заедно съ своитѣ учители, декорирани всички съ трибагеника, заемаха почетно мѣсто на голѣ-

мия площадъ. Тукъ бѣха и младитѣ войници, които положили клетва и останалитѣ войскови части. Протоиерей Д. Попвасилевъ съ участието и на другъ свещеникъ отслужи молебена. Следъ божествената служба, Д. Попвасилевъ, обръщайки се къмъ младитѣ войници, даде тълкувание за значението на клетвата, като си послужи и съ единъ хубавъ примѣръ отъ св. Писание. Клетвата е поемане на задължение при свидетелствуването на Бога. Клетвопрестъпността е проклятие и нищета. Младитѣ войници колѣничиха и повториха клетвата, която духовникътъ произнасяше. Единъ величавъ и трогателенъ моментъ, какъвто рѣдко преживява човѣкъ. Веднага следъ клетвата генералътъ се обърна къмъ учащата се младежъ и съ хубави и топли думи припомни за голѣмото събитие, за рождения день на престолонаследника, който подъ голѣмитѣ грижи на своя

мждъръ и далновиденъ баща продължава да расте. „Нека се помолимъ и да пожелаемъ здраве на бждещия нашъ държавенъ вождъ за все по-велика и по-щастлива България“, добави висшиятъ военачалникъ. Следъ поздрава, отправенъ къмъ положилитѣ клетва войници, генералътъ имъ обърна внимание, че тѣ трѣбва да се смѣтатъ за щастливи, че полагатъ клетва при велика и обединена България. „Вие, продължи той, отъ днесъ нататкъ принадлежите на

цѣлото, на родината; дребнитѣ и егоистични смѣтки изчезватъ. Цѣлото е идеалъ, а не частното“.
Едно мощно ура за Н. В. Царя, за Престолонаследника, за велика България процѣпи въздуха, като отзвукъ на въодушевеното множество народъ, войска, ученици.

Тържеството завърши съ прегледъ на войскитѣ и ученицитѣ. Стройнитѣ редове и гордитѣ героични стѣпки извикаха ново оживление и свѣтълъ погледъ.

Преди четири години

Спомени отъ великата радостъ при раждането на Н. Ц. В. Князь Симеонъ.

Съ затрогваща радостъ четири години българскиятъ народъ посрещна рождението на Престолонаследника.

Едва ли нѣкога софийското небе е било по-синьо и по-весело и едва ли другъ пжтъ го е виждало народъ, по-опияненъ отъ радостъ, отъ тогава. София изживѣ незабравими часове. Паметни ще останатъ за поколѣнията ония неподдаващи се на описание затрогващи прояви на безпределна любовъ и преданостъ къмъ Царското семейство.

Като отприщень потокъ, всенародната радостъ се излѣ по всички улици, облѣхна лицата на наизлѣзлитѣ безброй софийски граждани, стари и млади, оживиха се балкони и прозорци, заплющѣха трибагеници и едно мощно ура разлюлъ ведритѣ простори. като възвести за новъ възходъ и преуспѣхъ на българския народъ. Тогава той даде пълна воля на набраната въ душата му жажда за радостъ и щастие.

И всрѣдъ това общо ликуване, колко мили сцени, между бедни и богати, между учени и прости, между млади и стари!

Малки дечица, като по даденъ знакъ, излизатъ на улицата и викатъ, колкото имъ гласъ държи:

— Ура! Момче е, момче е! Да живѣе Престолонаследникътъ! Да живѣятъ Царътъ и Царицата.

Съ свѣтли очички, озарени отъ чисти детски усмивки, звънливитѣ имъ гласчета запѣватъ националния химнъ и химна на Царя. Къмъ тѣхъ се присъединяватъ мже и жени. Импровизира се необикновено тържество, което изпълва сърдцата и окрилява духа.

Въ това време една жена, съ купени продукти за обѣдъ, чула за щастливото събитие, тича къмъ кжши. Посрѣща я нейна позната. Въ внезапенъ избликъ на радостъ, тѣ се прегръщатъ, цѣлуватъ се и . . . продуктитѣ падатъ по улицата.

— Нищо, да е живъ и здравъ, да е честитъ и вѣковитъ!

— Ама, азъ нали ви казвахъ, — приближава се къмъ тѣхъ трета жена — момче ще е, и момче излѣзе!

Подобни сцени и разговори се чуваха и наблюдаваха по всички улици.

— Лошъ пророкъ си, приятелю, давай сега сто лева, — посрѣща своя приятель единъ господинъ. — Изгуби баса!

Единъ затворникъ, превързанъ въ Александровската болница, се завръща въ затвора, придруженъ отъ стражаръ. Започватъ топовнитѣ гърмежи. Той се усмихва и брои: 20, 21... 22 . . . По нататкъ не брои, а хуква къмъ затвора.

— Тичай — вика засмѣнятъ стражаръ, който го догонва — Може да те пуснатъ.

Проявитѣ на радостъ и надежда бѣха безброй, като че народътъ най-сега бѣше намѣрилъ себе си и се чувствувалъ въ своята собствена стихия.

Минава стара жена. Едва се крепи на краката си. Вижда, че другитѣ даватъ писма, букети, подарѣци. Приближава се до майоръ Бърдаровъ отъ Царската свита и му казва:

— Не зная какво даватъ, но ако трѣбва да дамъ и азъ нѣщо на Царчето, на . . .

И бабичката вади една черна кърпа, развързва три-четири възела и подава . . . бедната си книжка.

Мила картина. Отъ множеството се отдѣлятъ една, две, три, нѣколко баби. Повечето отъ тѣхъ сж надъ 80 годишна възраст. Изморили се да вървятъ, но горятъ отъ желание да поздравятъ Царя.

— Какъ се казвашъ ти, — обръщамъ се къмъ една отъ тѣхъ

— Баба Струма отъ Трънско, с. Туроковци, — отвърща радостно бабата. Дойдохъ да видя Царчето.

— На колко години си, бабичко?

— 80 минаха. Поживи ме Богъ да видя най-голѣмата народна радостъ. Ами ще ни пуснатъ ли да видимъ Царчето?

— Царя ще видите, бабо, защото то сега спи.

— Нека спи, синко! Да е дълговѣчно!

Стражарскиятъ кордонъ се скъса и народътъ съ лудъ устремъ и оглушително ура се впусна къмъ вратата. Подреди се едно нескончаемо шествие отъ пѣстроцвѣтни носии отъ всички краища. Вър-

вятъ подъ байряци и млади и стари, жени съ пеленаци, други съ погачи и бѣклци, трети издигатъ високо пиле или агне. Единъ селянинъ отъ Казичене върви въ шествието съ цѣлото си семейство, качени на каруца.

— Ехъ, жива бѣхъ да дочакамъ Престолонаследника. Богъ да му дава животъ и здраве.

— Ти какъ се казвашъ и къде живѣешъ?

— Мария Корбанова. Живѣя на ул. Царбродска 72.

— Сама ли си и какъ живѣешъ?

— Не, имамъ сѣ старецъ. Живѣемъ съ каквото Богъ даде.

После добавя:

— Като грѣмнаха топоветѣ, азъ умѣсихъ питка. Искамъ да я предамъ на Царицата и на малкия Престолонаследникъ, който ще пазѣ България.

— Добре, донесете я утре.

— Не може ли тая вечеръ? Вие какъ се казвате?

— Ханджиевъ, свѣтеникъ на Царя.

Подиръ това г. Ханджиевъ дава една бележка на жената и я съпровожда до парка на двореца.

Една дама се промѣква между тѣлпата, предава нѣкаква монета и отминава. Отварятъ я и виждатъ златна турска лира.

Веднага се дава нареждане и дамата е намѣрена всрѣдъ народа.

— Азъ съмъ отъ Македония, — казва тя. — Обичай е тамъ на новороденитѣ да се подаряватъ златни монети. Запазили сме нѣколко турски лири отъ миналото и затова една отъ тѣхъ подарявамъ на малкия Престолонаследникъ.

Списъкъ на ученицитѣ отъ III кл. при II-ра Шуменска гимназия „П. Воловъ“, които се освобождаватъ отъ изпитъ по всички предмети:

Недко Йордановъ Поповъ, Тодоръ Св. Матовъ, Анка Мар. Кулаксьзова, Дорка Алекс. Стефанова, Маринка Тодорова Куцарова, Атанасъ п. Константиновъ, Нарцисъ Ивановъ Поповъ, Николай Рад. Дончевъ, Петъръ П. Драгулевъ, Елена Костова Танева, Лилия Върбанова Петрова, Недѣлка Иванова Попова, Наска Лазарова Йорданова, Недка Янкова Бошнакова, Рафаелка Хр. Антонова, Росица Сим. Мочилова, Русянка Ян. Янкова, Елка К. Стойкова, Божидаръ Ив. Василевъ, Виолинъ Райчевъ Вълчевъ, Десимиръ М. Куюмджиевъ, Емилъ Люб. Димитровъ, Константинъ Ст. Даневъ, Недко Хиневъ Недевъ, Петко Ат Мечковъ, Симеонъ Мар. Семеновъ, Геновева Дим. Георгиева, Йоргичка Ил. Овчарова, Лилия Стеф. Пангорова, Лилия Ферд. Карлова, Марийка Ив. Димитрова, Михаилка Ст. Пенева, Недка Конст. Стефанова, Соня Хачикъ Алтунянъ, Марко Ивановъ Великовъ.

Вестникътъ ни се стреми да стане необходимостъ за всички шуменци, които живѣятъ въ града, или сж прѣснати изъ страната.

Един час при писателя г. Стил. Чилингировъ

Новите задачи на нашия писател след освобождението на Македония и Тракия. Епоха на национален възход. Творческият път на младите писатели.

Правим посещение на известния наш писател г. Стил. Чилингировъ и го намираме в кабинета му дълбоко потънал в книги. Посрещнати сме любезно и веднага заговорихме за новото, което носят в литературата днешните събития.

— Нашата литература след освобождението на Македония и Тракия ще увеличи тиража на книгата и ще я направи по-достъпна, от което ще бъдат задоволени и нашите писатели... Писателят г. Чилингировъ за момент спрѣ да говори, докато запаля цигарата си и седнал още по-свободно на кабинетния си стол, намѣтна съ халатъ, продължи:

— Откриват се светли перспективи за българската книга. Ще има чувствително повишение на пласмента. Това е по отношение на материалната страна. Що се отнася до самото творчество на писателя, събитията през тази епоха ще дадат своето отражение и въ характера на самото му творчество. Досега нашият писател трѣбваше да поддържа живия интерес към поробените българи, сега освободени и влѣзли въ съставъ на една обединена България. Това разостно за цѣлия български народъ обстоятелство ще наложи нови задачи на писателя. Затова и въ моята речъ при откриването на седмица на книгата изрично подчертахъ, че епохата на нашето възрождение се завърши и започва епохата на националния ни възходъ. За истинското творчество ще започне тепърва да се говори. На всички полемична работа — усилена, непрекъсната и планомерна, защото и държавното ни и народното съществуване не ще бъде изложено вече на случайности и неизвестности. Страхътъ за нашето съществуване падна, за да дойде вѣрата въ днешните и идещи дни. А тамъ де има вѣра, има и успѣхъ.

— Какви ще бъдатъ за насъ предъ задачите на нашия писател?

— Ако е въпросъ за неговата обща задача да привади културата на българитѣ отъ новитѣ предѣли на тия отъ старитѣ, защото нашитѣ събратя въ Македония и Добруджа сѣ останали доста назадь — това е обществена задача. Творческитѣ задачи: разрешението на национални проблеми ще позволятъ на българския писател да хвърли погледъ върху проблемитѣ отъ общо естество, които еднакво могатъ да възбудятъ и

българина чуждо, и чужака изобщо. Така литературата отъ чисто българска, ще се обърне на литература отъ европейско значение. Пътятъ за това сѣ вече разчистилъ.

— Нѣщо за творчеството на младитѣ писатели?

— На мнозина, които искатъ да се посветятъ на писателското поприще, не имъ е достатъчно само талантътъ, а и други качества: — воля за проява, трудъ, голѣма начетеност и самокритичност, до която най-малко се достига безъ тия четири елемента. Невъзможенъ никакъвъ писателски успѣхъ. Това ще каже, че онова, което е дадено отъ природата, не е още достатъчно, за да бъдемъ такива, каквито предвидението ни иска да бъдемъ. Къмъ волята на произведението трѣбва да прибавимъ и нашата воля и ги поставимъ въ една постоянна и отъ нищо не смущавана хармония.

Къмъ даденото отъ природата трѣбва да притуримъ нѣщо и ние. Богатото поле за възможности трѣбва грижливо да бъде разорано, иначе то ще букне отъ плевели, които безъ друго ще го изтощатъ предварително. Прекрасно бихме могли да сравнимъ човѣшкия умъ съ единъ лоскомтивъ, който непременно ще спре насрѣдъ пътя, ако не бъде непрекъснато поддържанъ съ огниво. Единъ особено пакостенъ недѣжъ на нашитѣ млади е тѣхното държане да се проявятъ и наложатъ частъ по-скоро. Тукъ вече личната вселъ нѣма никаква стойностъ, защото отъ мѣрдавно значение е обществено признание. То се придобива не чрезъ външно насилие, а чрезъ вътрешно въздействие. Това въздействие винаги е бавно. Има писатели, които сѣ щастливи да добиятъ това признание приживе. А има и такива, които го добиватъ дълги години следъ смъртта си. Затова първитѣ не бива никога да се възгордяватъ и вторитѣ да се отчайватъ. Истината е тази, че най-голѣми имена оставиха тия писатели, които късно се наложиха. И обратно — останаха назадь ония, които веднага още при първитѣ имъ стѣпки бѣха признати за изключителни дарования.

— Днешниятъ писател — заключи г. Чилингировъ — трѣбва да се стреми къмъ художествения реализъмъ, който не налага отъ самия животъ и отъ епохата, въ която живѣемъ.

П. Рибаровъ.

Мисията на едно поколение

Процесътъ на усилено обществено строителство, който предстои на обединена България, категорично поставя единъ важенъ въпросъ: активното участие на младитѣ български поколения въ него. Въ това отношение животътъ и историята на старото и ново време сѣ дали вече своята неотмѣнна санкция, за да нѣма нужда отъ примѣри. И ако до скоро пжтищата и възможноститѣ за едно такова участие бѣха задръстени, днесъ тѣ сѣ открити и почистени. Минаха времената, когато младитѣ стояха на страна отъ живия животъ на нацията и държавата, душаха се въ партийнитѣ клубове, викаха ура и ржкоплѣскаха. Днесъ вече, тази съзнателна заблуда: да се държатъ оковани най-творческитѣ сили на народа ни, е окончателно пометена. Младобългарскитѣ поколения могатъ да бѣжатъ строители на живота и народната сѣдба. Защото: да се преживѣе стихията на войната сѣ едно класическо себепризнание, да се прегази смѣло презъ ужасния трѣсъкъ и разрушения на следвоеннитѣ години, мѣлкомъ да израства всѣки денъ на своята собствена нога — това действително е единъ подвигъ, едно доказателство за наличността на извънредни духовни сили, упорита воля, непоколебимъ духъ.

Това е огромната дисциплинирана армия на млада България, която престава да бѣде ремарке въ строителния процесъ, който започва. Новото се носи отъ млади хора, съ чисти ржце и чисто сърдце — огромна лаборатория за човѣшкия моралъ, общественитѣ от-

ношения и за създаване новото животозрѣние. Схващайки така своята мисия, младитѣ български поколения излизатъ вече отъ плуса на своето пасивно съзрѣние, за да упражнятъ своето право и да изпълнятъ своя исторически дългъ. Тоя дългъ се крие въ концепцията за националната идея, която се осмисля и одухотворява, и отъ политическа идеология се превръща въ практика, въ конкретна акция. Днесъ повече отъ всѣкога, върховна е повелята да се създаде гражданинъ въ истински български стилъ, съ нова мозъчна пластика, съ възкресени и углѣбени национално съзнание и душа. Традиционната любовъ къмъ отечеството, носена въ голѣмитѣ сърдца на младитѣ поколения — вече се пресъздава, като се определя отечеството не само като земна територия, но и като изразъ на цѣлокупно битие на цѣлъ единъ народъ. Младитѣ поколения най-добре ще наложатъ идеята за държава, като духовна същностъ, която върховно духовно единство.

И въ социалния животъ на нацията, действайки съ своето сърдце и своята обичъ къмъ народа си, младитѣ пренасятъ своя дългъ за мирно сътрудничество между фактори на производството, между гражда и селяни, между генерациитѣ.

Въ тая борба за създаване на новата българска държава проличава каква огромна динамична сила носятъ въ себе си младитѣ български поколения. Сила, която тѣ сѣ готови да даватъ за изграждане величието на обединена България.

Каранъ Дончевъ

Бележки изъ пътуването на г-ци Макензи и Ирби въ Македония

Презъ 1863—64 год английскитѣ г-ци Мюръ Макензи и А. П. Ирби сѣ направили едно трудно пътуване изъ Македония, каквито сѣ били всѣки пътванитѣ въ тая заробена българска земя въ Европейска Турция. На всѣки чужденецъ пътешественикъ се е гледало подозрително. Английскитѣ господа, ако и да сѣ били подъ защитата на английскитѣ консулства изъ Македония, все пакъ сѣ извършили пътуването съ голѣми трудности и неприятности. Произхождащи отъ страна на грубата и некултурна властъ.

Въ предговора на книгата си „Пътуване по славянскитѣ страни на Европейска Турция“, преведена на български отъ П. Ивановъ 1891 г., тѣ казватъ, че, отивайки за Атина, се срещнали по пътя съ чешкия историкъ Палацки, кой-

то имъ препоръчалъ, следъ като посетятъ Гърция, да се върнатъ за дома си презъ Европейска Турция, въ който случай „ще можете, казаль той, да ни разкажете нѣщо за нашитѣ южнославянски брата.“

Тѣ се вслушали въ тоя съветъ и препътували по-главнитѣ мѣста на Македония.

Любопитни сѣ сведенията и характеристикитѣ, които даватъ тия англичанки за българи, гърци, сърби и турци, както и за нѣкои градове, села и мѣстности на Македония.

Особено впечатление имъ е направило, че единъ знаменитъ „филелинъ“, който малко внимание обръщаше къмъ славянскитѣ „варвари“, бѣше първия, който изрече предъ насъ фразата: „тия развратни турски сановници, грѣкитѣ владици (к. н.) въ

ХР. ХАРАЛАМБИЕВЪ ОБЩ. КМЕТЪ — ШУМЕНЪ.

Негово Величество Царѣтъ благодари искрено Вамъ на общинския съветъ и на гражданството за любезнитѣ поздравления и благопожелания, послучай рождения денъ на Н. Ц. В. Престолонаследника — ГРУЕВЪ Началникъ канцеларията.

СОФИЯ
НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ
ДВОРЕЦА

Ваше Величество,

Благоволете да приемете и предадете на Негово Царско Височество Князь Симеонъ моитѣ, на общинския съветъ и на шуменското гражданство нашитѣ най-сърдечни поздравия и благопожелания, послучай рождения му денъ.

Нека Богъ помага и закриля Негово Височество, любимия ни младъ князь, обкржжени отъ нѣжжитѣ грижи на Ваше Величество и Августейшата Ви съпруга и искрената обичъ на цѣлия български народъ да расте, да крепне, да се развива и съ достоинство, когато му дойде времето да заеме Царския тронъ, вземайки за примѣръ Вашата мъдростъ, далновидностъ и преданостъ, благодарение на което днесъ сме щастливи да имаме обединена и могща България.

Да живѣе съжия ни Престолонаследникъ Князь Симеонъ Търновски и пресклия ни мждъръ и вдѣхновенъ Царъ Цорисъ III, обединителъ на българския народъ.

Шуменски градски кметъ
Хр. Хараламбиевъ

България... Ние видѣхме сами гърцитѣ между славянитѣ въ Турция и можемъ да уверимъ, че тѣ не сѣ по-добри отъ османцитѣ. И гърцитѣ отъ свободна Гърция не по-малко укори сѣ получили отъ английскитѣ и французки писатели (к. н.).

Другояче стои работата съ грѣкитѣ власти подъ турското правителство, гдето народътъ не е елинизъмъ; тукъ тѣ, безъ никакво право, се проявяватъ съ двуличенъ, мръсенъ характеръ, като тирани и като роби. (XI—XII)

Следъ горнитѣ уводни бележки, авторитѣ почватъ изложението си за посетениитѣ градове, почвайки отъ гр. Солунъ. Надъ тоя градъ, върху една височина е имало единъ „Чуашъ-Монастиръ“, чиито калугери били гърци, за които авторитѣ казватъ: „Нищо не е по-сладко отъ тѣхнитѣ ласкания за Англия, защото тукъ въобще се вървало, че Англия ще пренесе покровителството си отъ Турция на Гърция.“ Измежду по-занимливитѣ други предмети въ тоя градъ пж-

Следва на 3 стр.

Единъ Гръцки рапортъ за Гоце Дѣлчевъ

Гоце Дѣлчевъ като организаторъ и революционеръ бѣ цененъ отъ своитѣ неприятели — гърцитѣ. Неговата по-предна дейностъ и сила въ македонската организация до началото на 1903 год, за гърцитѣ бѣ непозната. За първи пътъ грѣцката преса заговори за него презъ 1902 година, когато той инспектираше Битолския окръгъ, именно, когато той бѣ въ Леринско и Костурско. Всичко до тогава, изнесено въ грѣкитѣ вестници, бѣше само догадки.

Едвамъ презъ в мартъ 1903 год., ние виждаме Сѣрския окръженъ центъръ да донася до току що образувалия се Македонски грѣцки комитетъ въ Атина следното писмо, което, за голѣмо съжаление, поради неудобства, е повредено и не може да се даде въ преводъ въ пълния му текстъ.

До Върховния Съветъ на
Македонския комитетъ
въ Атина

Действията на българитѣ на последъкъ сѣ извънредно усилены, приготвяватъ се трѣскаво съ намѣрение да обявятъ повсемѣстно възстание въ Македония. Отъ всѣкъде продължава внасянето на оружие и военни припаси, което се раздава на мѣстнитѣ жители. Сжщевременно сѣ внесени по контрабанденъ начинъ въ Солунъ и голѣми количества взривни вещества, които, за жалостъ, се пренасятъ стъ Гърция. Градътъ Солунъ отдавна е свърталище на най-виднитѣ комитаджии, които иматъ около тѣхъ цѣлъ снопъ разбойници; последнитѣ подъ предлогъ, че вършатъ разни занаяти, извършватъ службата на агенти и орждия на българскитѣ комитети. Турскитѣ власти, макаръ и да сѣ забелязали това дви-

жение отъ съмнителни и подозрителни личности, не сѣ въ състояние да откриятъ нищо положително, обаче забелязва се, че не пропускатъ да избѣгнатъ отъ бдителното имъ око, всѣки носоченъ отъ насъ фактъ. Известни полицейски органи изглежда, сѣ подкупени отъ българитѣ и не проявяватъ особена ревностъ при изпълнение на своята длъжностъ.

Напоследъкъ въ нашия районъ — въ североизточната частъ на Македония, се е появилъ нѣкой си Дѣлчевъ, който се крие задъ грѣцкото име Ахилевсъ. Последниятъ не е разбойникъ, а високо интелигентенъ и образованъ човѣкъ, който, заобикаляйки селата, раздава пушки на селянитѣ и сжщевременно ги организира по единъ заведенъ начинъ.

Като срѣдство въ своитѣ проповѣди и агитации, той обещава на селянитѣ, за да участвуватъ въ близкото общовозстание, че бейскитѣ чифлици отъ полскитѣ мѣста ще бѣждатъ

раздадени на тѣхъ и ще бѣждатъ оземлени съ собствени ниви и инвентарни предмети.

Дѣлчевъ е човѣкъ — жуенъ и красноречивъ, познава добре мѣстнитѣ условия и нуждитѣ на полското и горското население, той казва: „За да добиемъ свободата — трѣбва да се боримъ! Щомъ вие чуete знака за възстание, нѣма друго какво да правите, освенъ да грабнете пушкитѣ и да се съедините съ четитѣ, останалото е работа на другитѣ. Вземемъ ли по тоя начинъ цѣла Македония, Великитѣ сили ще окупиратъ страната и ние ще можемъ после да живѣемъ щастливо“. Подобни и други проповѣди държи той навсѣкъде по селата на окръга ни, вследствие на което за него се разнасятъ легенди отъ простодушнитѣ селяни.

Селата Локосъ, Раховица, Даули Горно-Фрашанъ, Мерагово, Горно и Долно Борди, Зѣхва, Скритово и др. сѣ всецѣло подъ неговитѣ проповѣди

и разпореждания.

Дѣлчевъ не се задоволява само съ проповѣди, той е привърженикъ и на смѣли действия, съ които иска да озадачи широкитѣ градски и селски маси, а неговитѣ привърженици да свикнатъ и да не се плашатъ отъ грозящата ги опасностъ. Съ положителностъ може да се твърди, че хвърлянето моста на р. Ангиста е негово дѣло. Това събитие действително се смѣта за една голѣма решителностъ и различно се коментира... .

Джюлкетто си спомнямъ документътъ продължаваше да дава сведения за дейността на българскитѣ чети, които се движеха въ Сѣрско, имената на видни ржководители и военаче въ тоя край, и всичко това донесено и проверено на времето въ Солунъ, се оказваше точно.

Съобщава Шкендеръ-бей (в „Илинденъ“ 6. V. 1923 год.)

Лътна ученическа колония в Преславската планина.

Лътните ученически колонии са нови здравствено-просветно-педагогични институти всрѣдъ природата, които се появиха всрѣдъ училищенъ и обществения животъ отъ преди 15—20 години. Тѣ сж по-млада отъ слабостта и некомпетентността на ученическия организъмъ презъ учебната година. Училищнитѣ инспекции, учителитѣ и лѣкаритѣ сж виновниците за създаването имъ. Училищнитѣ инспектори и учителитѣ бѣ стреснати отъ слабостта на детскитѣ сили при свършване на учебната година и намѣриха изходъ отъ това застрашаващо положение въ уреждането на лѣтни детски и ученически колонии въ хигиенични и красиви мѣстности, кждето всѣко лѣто да могатъ слабосилнитѣ ученици да въ-обновяватъ и засилватъ здравето си.

И се пристъпи къмъ усилената работа: събирание срѣдства за целта, избяране подходящи мѣста, пострѣйки на помѣщения и пр. и пр.. Родителитѣ, Министерството на просвѣтата общинитѣ и други учреждения се притекоха на помощъ за това общополезно дѣло. И въ скоро време страната се покри съ лѣтни детски и ученически ко-

лонии, ржководени отъ учителитѣ и надзиравани отъ лѣкаритѣ.

Въ Преславската планина, въ прохода подъ сжщото име, въ мѣстността „Ловецъ“, се уреди сжщо такава колония за лѣтуване на слабоосилни ученици, а при възможностъ и на други, при известни условия, разбира се. Самата мѣстност е една живописна долина, обиколена съ вѣнецъ отъ планински върхове, които далече не прѣчатъ мѣстото да бжде изложено презъ цѣлия денъ на изобилно слънце. Гората е обрасла съ различни дървета, но най-вече съ букови, изподкоито извиратъ два извора съ студена вода. Покрай мѣстността се извива историческата р. Тича, въ която ученицитѣ правятъ своитѣ бани, а често вкусватъ и нейната риба. Отъ три години е построено помѣщение за децата съ нуждитѣ удобства. Наблизо е построена кухнята и стрѣха за обѣждане.

Отъ воденитѣ бележки отъ страна на ржководителитѣ за всѣки ученикъ се вижда, че ползитѣ сж голѣми.

Пожелаваме все повече и по-голѣми успѣхи както на колониститѣ, така и на тѣхнитѣ ржководители.

Бележки изъ пѣтуването на г-ци Макензи и Ирби въ Македония

Продължение отъ 2 стр.

пѣтешественичките споменаватъ за църквата „Дванадесѣтъхъ апостоли“, „Св. София“ и „Св. Димитрий“, отъ чийто амвонъ, казватъ, е проповѣдвалъ апостолъ Пввелъ. Солунъ исторически е грѣцки, политически е турски и географски е български, казватъ англичанкитѣ Той е, казватъ тѣ, едно отъ пристанищата на оная земя, жителитѣ на която говорятъ славянски, и която се простира отъ Егейско море до устието на Дунава (стр. 19).

Описвайки плодovitостта на солунското и сѣрско поле, споменаватъ за варварската данѣчна система, казвайки, че „най-голѣмата неправда се състои въ преголѣмата самопроизволностъ и несправедливостъ, съ която се събира данъка“ (стр. 21).

Относно българитѣ, пѣтничките казватъ, че тѣ се отличаватъ въ всички главни черти отъ сѣсидитѣ си: грѣци, ру-

мѣни, сѣрби и турци. Грѣктѣ е пѣленъ съ предприемчивъ търговски духъ, духовитъ и горливъ, ала е нечестенъ; българинътъ е земеделецъ, твърдоглавъ (инатъ) и малко говори, ала е почтенъ и непороченъ... Една госпожа ни разказваше, че тя не е могла да преживѣе три недѣли въ грѣцко общество и да не ѝ разкажатъ за нѣкоя скандална случка, когато между българитѣ тя е живѣла по цѣли месеци и не е могла да чуе нито една лоша дума (24).

Правейки една бѣгла разходка изъ миналото на българитѣ, стигайки до Възраждането, прибавятъ, че за да опознаятъ българина по-добре, полюбопитствували да чуятъ мнението на представителитѣ на Великитѣ сили; отъ тѣхъ французиятъ, британскиятъ и американскиятъ се произнесли въ полза на българитѣ. „Британскитѣ консули ни увѣряваха, че тѣ се зачудили, когато

намѣрили въ Турция единъ народъ толкова работенъ, добъръ и морално чистъ (37).

Спирайки вниманието си повторно върху Солунъ, казватъ, че той е свързанъ съ едно важно събитие въ българската история, събитие, което е оставило диря въ анализъ на цивилизацията. Споменаватъ за блѣстящото дѣло на Св. Кирила и Методия и за превода на Светото Писание на църковнославянски езикъ. „За тоя езикъ ученицитѣ люде мислятъ, че той е езика, на който въ старо време въ България се е писало, а ония, които превеждоха на него Светото Писание, бѣха родомъ отъ Солунъ, (41). По-нататѣхъ нажко излагатъ историческитѣ факти около дейността на светитѣ брѣта.

Пѣтешественичките повечко се спиратъ на Ениджевардаръ (Пела) и Воденъ (Едеса) — градове недалече отъ помнатитѣ старинни градове. Особено много сж очудени отъ хубоститѣ на Воденъ съ множество му рѣкички, течащи по улицитѣ на града. Уприличаватъ го на Венеция, само че единиятъ се разхлажда отъ тихитѣ канали води, а другиятъ — отъ буйнитѣ планински потоци. „Такива очарователни картини човѣкъ ги гледа, гледа до тогава, докато всичкитѣ имъ красоти и сѣнки се не врѣжатъ въ паметта му, и после това, когато се намѣри въ монотоннитѣ улици на нѣкой градъ, или въ още по-досаднитѣ стени на нѣкоя стая за гости, трѣбва само да зажуми и всичкитѣ тия живи картини да изкочатъ предъ очитѣ му. Очарователнитѣ картини, които изнесохме изъ Воденъ въ паметта си, вѣнъ отъ всѣко съмнение е, че сѣ пари се не купуватъ“.

Четейки тия мисли и описания за Воденъ неволно си припомнямъ случката съ грѣцкия стражаръ и българитѣ, следъ завземането му отъ германцитѣ т. г., презъ месецъ май, който стражаръ варварски се е нахвърлил да бие българитѣ, защото се осмѣлили да взематъ български вестници отъ своитѣ брѣта изъ стара България! Какъ могатъ тия довчераши грѣцки роби да проявяватъ своята българска народност, и то въ чудния и богатъ Воденъ, за който грѣцитѣ не искатъ да чуятъ, че е български?...

Посещавайки тия градове, после Битоля, Охридъ, Струмица, Скопие и др. и наблюдавайки живота, характера и трудолюбието на българина, Макензи и Ирби още еднажъ подчертаватъ добритѣ качества на последния, сразнявайки го съ грѣцитѣ и цинцаритѣ, които „грѣцитѣ майсторски ги убедили, че тѣ сж старитѣ македонски грѣци, но когато римлянитѣ владѣли тия страни, ги полатинили... „Напротивъ, добродушието и почтеността на потѣпкания българинъ възбуждатъ симпатии и тога-

ва даже, когато, както е тукъ, негово развитие стои на много ниска степенъ“...

Сжщо много хубави мисли изказватъ английскитѣ госпожици за българитѣ въ Прилепъ и Велесъ. За последния пишатъ, че е „свсемъ български градъ“. Споменаватъ, че въ единъ отъ велешкитѣ манастири имало „твърде забележителна сбирка отъ стари ржкописи“, но грѣцкиятъ аладика е заповѣдалъ да се изнесатъ на полето и изгорятъ (92—83). Англичанкитѣ особено подчертаватъ силно развитото народностно чувство у велешанитѣ, твърдяйки имъ български духъ, дълбоката имъ омраза къмъ грѣцитѣ и безпощадната имъ борба противъ фанариотското духовенство.

Съ силни мисли авторкитѣ изтъкватъ тиранизма на турчина, мерзостта на гърка

и добродушието на българина. Относно българския и сѣрбски езици Макензи и Ирби правятъ сжщо умѣстно сравнение, казвайки, че докато сѣрбитѣ основаватъ писмения си езикъ върху простонародния говоръ, българитѣ се стараятъ да основатъ своя езикъ върху старобългарския книжовенъ езикъ.

Отъ цѣлото изложение на английскитѣ писателки, което тѣ правятъ за македонското население, добива се впечатление, не, а убеждението, че Македония не е нито сѣрбска, нито грѣцка, а българска.

Тая многоизмѣнена земя, която ни даде Петербургъ, а я отнеха Лондонъ, Виена и Берлинъ, днесъ ни я дава Германия, начело на благородния си Фюреръ, следъ свѣтквичнитѣ победи на храбрия германски войникъ.

350 милиона лева за водоснабдяване на страната.

Отъ Министерството на благоустройството се полагатъ голѣми грижи за водоснабдяването на всички населени мѣста въ страната. За тази целъ усилено работятъ 13 водоснабдителни служби при областнитѣ околийски инженерства, които полагатъ усилия да довършатъ до края на тазгодишния строителенъ сезонъ всичкитѣ започнати каптажи и резервоари. Сега усилено се полагатъ трѣбитѣ, които се доставиха презъ миналата есенъ на стойностъ 90 милиона лева. Отъ друга страна общинитѣ сжщо се изразходватъ 60 милиона лева.

Комисията отъ Министерството на благоустройството е заминала за Германия да приеме една нова партия трѣби, на стойностъ 84 милиона лева, които ще бждатъ доставени най-късно до края на м. августъ, т. г.; освенъ тия трѣби, ще бждатъ доставени презъ идущата година и други за 50 милиона лева. За нуждитѣ въ страната напоследѣкъ сж доставени 16,000 водомѣри за 10,000,000 лв..

Дирекцията на безводния Делиорманъ продължава започнатитѣ работи по водоснабдяването на селища въ своя районъ. Бюджетътъ на Дирекцията тази година възлиза на 44,600,000 лв., отъ които 33,753,425 лв. сж предвидени за нови строежи.

Въ Министерството на благоустройството сега се проучава и въпрса за водоснабдяването на нѣкои селища въ новоосвободенитѣ земи, за което се предвидятъ допълнително нови срѣдства. Общо за водоснабдяването на страната презъ тази година ще се изразходватъ къмъ 350 милиона лева. Отъ Министерството на благоустройството се прави всичко необходимо да се изпълни предвидениятъ планъ за водоснабдяването на всички населени мѣста. Трѣбва ла се

отбележи, че до 1 януарий т. г., въ старитѣ предѣли на царството броятъ на водоснабденото и неводоснабденото население въ проценти отъ общото население е билъ както следва:

1. Население въ градоветѣ: пълно водоснабдено — 89 40%, частично водоснабдено — 102 00%, неводоснабдено — 2 40%.

2. Население въ селата: пълно водоснабдено 21 00%, частично водоснабдено 18 10%, неводоснабдено 60 90%.

Отъ тия данни се вижда, че повечето грижи за водоснабдяването на населението предстоятъ да се направятъ въ селата.

Работна ржка за прибиране на жетвата е осигурена.

Поради изключителнитѣ времена, въ които се намира страната и поради настѣпването на жетвата, въ много райони се констатира липса на достатъчно работна ржка. За да не остане жетвата на полето несѣбрана, Министерскиятъ съветъ взе решение, съгласно което граждански се мобилизиратъ всички работоспособни лица, работящи въ земедѣлието, отъ двата пола отъ 18 години нагоре. Прехвърлянето на свободнитѣ земедѣлски работници отъ една община въ друга или други околии и области ще става на основание изискванията на общинскитѣ кметове, провѣтрени отъ околийскитѣ агрономи, по нарядъ на Министерството на земедѣлието. Граждански мобилизирани лица ще получаватъ наднично възнаграждение и храна за смѣтка на стопанитѣ, кждето работятъ.

По тоя начинъ държавата осигурява прибирането на жетвата и внася успокоение въ духоветѣ на ония синове на българската земя, които съ пушки бдятъ по границитѣ на обединена България.

Анго Пѣевъ

Роденъ презъ 1886 г. въ с. Стояково, Гевгелийско, гдето населението изключително се занимава съ отгледване на буби (копринарство), основното си образование завършилъ въ селото, а III прогимназ. класъ — въ гр. Гевгели.

Липсата на срѣдства не му позволили да продължи образованието си, та се отдава въ помощъ на баща си въ отгледване на буби. Още юноша се отдава изцѣло въ борбитѣ на бжтр. револ. организация; на 18 годишната си възраст става най-сигуренъ неинъ фюреръ. Следъ три години той е назначенъ за организаторъ на младежката въ селото група близки села, презъ което време е взималъ участие въ много терористически дѣла. Разпредѣлени младежи-

тѣ на десетки, той ги обучавалъ какъ да се пазятъ и действуватъ съ пушка въ ржка, а сжщо и съ частитѣ на пушкитѣ.

Така той работилъ до 1903 г. Следъ хуриета той билъ повиканъ отъ младотурцитѣ да следва въ жандармейското училище въ Цариградъ. Тамъ престоява 6 месеца и следъ това билъ изпратенъ въ гр. Битоля. Тукъ, въ Битоля той е и жандармъ и сподвижникъ на мѣстнитѣ районни чети. Въ края на 1911 година той вече става нетърпимъ за турската властъ, и презъ лѣтото на 1912 год. е въ гевгелийската мѣстна чета, кждето презъ Балканската война действувалъ въ тилъ на турската армия. Следъ поражение то на турцитѣ той, заедно съ 20 души другари, като доброволецъ, заминава за Одринско, кждето е взелъ живо участие

въ сраженията при Кешанъ и при предаването на Евверъ Паша.

Презъ Междусѣюзническата война той бѣ съ четата на Странджата, която действуваше на гевгелийския фронтъ, а следъ катастрофата се прибира въ София. Тукъ той намира случайно жена си съ 3 дребни деца. Следъ подписване на Букурещкия миръ, той изпраща семейството си въ родното си село, а самъ той се прибра въ гр. Струмица. Презъ 1914—1915 година той съ бдуши другари постоянно навлиза въ сѣрбска Македония и прекарва презъ границата бѣжанчествъ. Вземалъ е активно участие въ Валандовското въстание.

Презъ Европейската война тѣй е вече войникъ въ 6 мак. полкъ, 11 дивизия. При настѣпленията край Кривопакъ бива раненъ въ двата си крака и

остава въ неутралната зона, гдето престоява цѣли три деня облѣнъ въ кърви. Доугаритѣ му, които сж били на 150 метра, на два пѣти сж правили опитъ да го извлѣкатъ. Но откритата мѣстностъ и постоянна стрѣлба на противника не сж позволили това. На четвъртия денъ той билъ прибранъ отъ французкитѣ войски и откаранъ въ родния му градъ Гевгели. Тукъ той се е молилъ много да позволятъ, за да се види съ жена си и децата си, но отъ страна на сѣрбомани, прислужници въ болницата, не му е било позволено.

При отстъплението на Гевгели отъ съглашенскитѣ войски той бива откаранъ до гарата и отъ тамъ за Солунъ, но силнитѣ топовни гърмежи и бързото настѣпление на българскитѣ войски, не даватъ възможностъ на противника да

композира влакъ и той бива оставенъ до релситѣ въ носилка. Въ това време сѣрбомански санитарни, които го познавали, го отровили; при освобождението на Гевгели домашнитѣ му го намиратъ полумъртавъ на гарата. Тукъ той въ агония предъ смъртта си предъ всички роднини и приятели, които сж дошли да го видятъ, прави последни усилия, за да си отвори устата и поздрави всичкитѣ съ свободата, защото макаръ и полумъртавъ, той разбралъ, че Гевгели е вече превзетъ отъ българскитѣ войски. При голѣми мъки той извика урал и издѣхна спокойно.

Така свърши той съ земния животъ и съ вѣра, че сега неговата родина не е подъ угнетителитѣ, съ които той цѣли 5 години се борилъ...

в. „Илинденъ“ 6. V. 1923 година.

Хероика

Въз основа на прогимназия „Нанцова“ през настоящата учебна година завършиха III клас 123 ученици, от които 112 сж допустнати до изпит за завършен прогимназиален курс.

Освободени сж от изпит по няколко предмета 21 ученици и от цял изпит 14 ученици, а именно:

Зорница Малчева Малчева, Маргита Георгиева Херувимоза, Борис Петков Василев, Христо Малчев Малчев, Христо Веселинов Хлѣбаров, Темушка Йорданова Пѣва, Сирврт Баруирова Воскеричанова, Кирил Андриев Баранков, Младен Иванов Бъваров, Петранка Любенова Куцарова, Милка Жекова Мутафиева, Милика Русева Райчева, Иван Петков Илиев и Мария Ирданова Йосифова.

Женското дво „Родолуби“ е внесло въз т. кашното дво „Червен кръст“ 1000 лв., съ желание да се купят продукти и раздават на минаващите германски войници.

Похвален полицай. Тукашното дружество „Червен кръст“, е отправило на 28 миналия май до шуменския полицейски комендант, следното писмо:

На 30 април т. г. вечерта късно получихме съобщение да се приготви за сутринта храна за около 2.000 души германски войници. По онова време градът бѣше подъ затишние. Предстоеше ни да повикаме лицата от комитетите и служителите назначени въ кухнята при гарата; предстоеше да търсимъ продукти за готвене, както и да се приготви хлѣбъ за 2.000 души. Ние не разполагахме въ момента съ никаква прислуга. Принудихме се да потърсимъ съдействие отъ полицията. Изпрати ни се полицейския стражаръ Стефанъ Петровъ Христовъ. Трѣбва да признаемъ, че този човѣкъ презъ цѣлата тѣмна нощ се справи съ всички поръчки, които му дадохме. Той дори мина границите на това, което очаквахме отъ него. И най-важното е, че този държавенъ служител работи съ едно съзнание, че върши обществена служба и безъ покана се стараеше да бже повече отъ това, което му се искаше.

Ние сме възхитени отъ държането на този полицай и чувствуваме за дългъ да му изразимъ похвала чрезъ Васъ и да Ви изкажемъ нашата благодарностъ.

Председателъ: Василъ Рашковъ
за секретари: Параскева Байчева

Съюзътъ за закрила на децата благодари на следните лица и учреждения, внесли дарения за сираците отъ сиропиталището: Г-жа Х за здраве готвено агне съ оризъ, Г-жа Х за здраве 34 чифта гащи, Бонбонена фабрика за здраве 34 бонбонени човѣчета, Шуменска градска община 1 патка, Николай Недѣлчевъ по случай имения му денъ 1 кгр. бонбони и 1 кгр. бисквити, Маринъ Мариновъ за здраве 2 кгр. риба шаранъ и 1 кгр. оризъ; Градската ветер. служба 5 литра прѣсно мѣко, Радославъ Дончевъ 32 кгр. риба шаранъ, и 2 кгр. оризъ за здраве, Г-жа Х. Недева 1 пията жито и 1 хлѣбъ, по случай 6 месеца отъ смъртта на съпруга ѝ, Г-жа Пискова 1 чифтъ туристически чорапи за здраве, Сжби Писковъ 40 парчета мекици за поменъ на детето му, Г-жа Х. Недева 200 лв. за поменъ на съпруга ѝ, Г-жа Костадинка Пискова 150 лв. за поменъ на детето ѝ, Г-жа Таралежкова медена пита за здраве на детенцето имъ,

Г-жа генералъ Куцарова 31 мандаринки и 1 кгр. бисквити, по случай Васильовденъ, Коста Г. Георгиевъ, Кабиюкъ, 1 закланъ овенъ, 3 хлѣба, 1 кгр. оризъ, лукъ и картофи за здраве, Тодоръ Яневъ 150 лв. по случай 7 години отъ смъртта на дъщеря имъ Надка, Георги Поповъ 10 литри прѣсно мѣко за здраве, Градската ветеринарна служба 5 литри мѣко, Пожарната команда 1 пуйка, Г-жа Р. Дюлгерова сутринна закуска за здраве, Иванъ Атанасовъ с Люлякъ 50 лв. за здраве на детето му, Градската ветеринарна служба 5 литри мѣко, Градската ветеринарна служба 8 литри мѣко, Ученичката Кръстинка Дакова 31 гевреци за поменъ на Венетка, Г-жа Т. Сарафова 9 хлѣба, 3 кгр. месо 25 кгр. оризъ, 25 мѣко, 1 кгр. захаръ, 2 кутийки какао, 1 кутийка нешесте 1 кгр. масъ, 3 кгр. спанкъ и 2 кгр. солъ, по случай 40 дни отъ смъртта на детенцето ѝ Венетка, Асенъ Коларовъ 150 лв. по случай 1 година отъ смъртта на майка му, Г-жа Х. риване и др. сладки за Великденъ. Христо М. рашлиевъ 1 кгр. халва за поменъ на детето му Нелка, Градската ветеринарна служба 8 литри мѣко, Градската здравна служба 54 сладки (тулумбички), Военна кооперация „Опитъ“ 15 чифта килотки и 1 мантика Градската ветеринарна служба 6 литри мѣко, Градската ветеринарна служба 10 литри мѣко, Слави ген. Цоневъ, 50 лв. за здраве на детето си, Градската ветеринарна служба 45 литри мѣко, Г-ца Х. сл. обѣдна закуска отъ кифли. Гарабедъ Потажанъ 35 яйца за здраве, Г-жа Т. Сарафова 38 кгр. прѣсна риба, 35 литри мѣко и 2 лимона за поменъ на детето ѝ Венетка, Г-жа Йосифъ Леополдъ 1000 лв. за здраве, Георги Бабачевъ 1 агне, 2 кгр. оризъ, 1 кгр. олио, 1 кгр. солъ, 7 хлѣба и 1 чиния жито за поменъ на детето имъ Панчо, Никола М и т е в 2 кгр. оризъ за здраве, Х. Селевъ 1 живо агне и 2 хлѣба за здраве на г-та му Иванка, Иванъ Аваляковъ 1 агне, 5 хлѣба и 1 кгр. оризъ за здраве, Градската ветеринарна служба 22 литри мѣко, Г-жа Мара Дочева 200 лв. за поменъ 5 год на майка си, Градска ветеринарна служба 6 л. мѣко, Градска ветеринарна служба 3 л. мѣко, Г-жа Милка М. Петрова череша за здраве на децата ѝ Евдокия и Недѣлко, Илия Радевъ плодове за 92 лв., Г-жа В. Михаилсва 200 лв. вмѣсто курбанъ за здраве, Г-жа К. Стоилова 1 агне, 4 хлѣба, 1 кгр. оризъ, 1 кгр. череша, пиперъ и солъ за здраве на децата си, Сладкарница „Джигана“ 35 еклера за здраве, Йорданъ Атанасовъ 250 лв., 1 пията жито за поменъ 3 м отъ смъртта на сина му Петъръ, Г-нъ Х. 00 лв. за здраве, Г-нъ Арабажанъ 50 яйца за здраве, Синове Панови 1 агне, 5 хлѣба, олио, В

Дражева 1 агне, 1 кгр. оризъ и 1 хлѣбъ Г-жа Т. Иванова 200 лв. за здраве, Вл. Стойчевъ 1 агне за здраве, Г-жа Минка 1 агне за здраве.

СПОРТЪ

Спортенъ клубъ „Ханъ-Омортагъ“ — Шуменъ, за петата година открива лѣтната си детска градина и детско игрище.

Записването на децата започва отъ 30 юний т. г. на самото игрище, а редовните занятия почватъ отъ 7 юлий, които ще траятъ до края на м. августъ.

За лѣтната детска градина ще се приематъ деца отъ 4 до 6 годишна възраст, а за лѣтното детско игрище — деца отъ 7 до 14 годишна възраст.

Таксата при записването на децата, за два месеца юлий и августъ, ще се събира по 100 лв. месечно или всичко 20 лв. за цѣлия сезонъ, като децата на бедни родители, срещу бележка отъ общинската или училищната власти, се освобождаватъ отъ тая такса.

Задължаватъ се родителите или близки възрастни да придружаватъ децата при записването и да носятъ съ себе си бележка отъ градския лѣкаръ, че не страдатъ отъ нѣкоя болестъ, особено коклюшъ или шарка, каквито тая година върлуватъ много по децата. Такава бележка ще получатъ безплатно отъ лѣкаръ при II-а градска амбулатория.

Отъ управителния съветъ на клуба.

Книжнина

1. Токущо излѣзе отъ печатъ томъ XIII отъ „Известия на Българския археологически институтъ“ София, 1941 г., съ следното съдържание: Димитровъ Д. Портретътъ върху античните надгробни плочи отъ римско време въ североизт. Македония. Шкорпилъ К. Антични паметници съ изображение на тракийски конникъ въ Варненски музей. Вуличъ Н. Завоюва статуица у Нишу. Mansel, Arif. Mufid. Grabhügelsforschung in Ostthracien Дечевъ Д. Едно дървено отъ областта на срѣдна Струма Миковъ В. Селищна могила отъ бронзовата епоха до с. Веселиново. Митевъ Кр. Старинни църкви въ зап. България Мавродиновъ Н. Базиликата въ Плиска и българскиятъ дворецъ церемониалъ Аяновъ Г.-п. Стари монастири въ Странджа Приносъ къмъ въпроса за мѣстонахъ на Синайския манастиръ. Герасимовъ Т. Единъ ксванонъ на Хермесъ върху монетите на гр. Еносъ Герасимовъ Т. Монети отъ деспотъ Иванко.

Археологически вест. Колективни находки на монети презъ 1932 год.

Оценка на книги. Отчетъ на Бъл арх. институтъ за 1939 г.

ШУМЕНСКО ГРАДСКО ОБЩНСКО УПРАВЛЕНИЕ

ОБЯВЛЕНИЕ № 7959

гр. Шуменъ, 17 юний 1941 година.

Въ допълнение на настоящето обявление, публикувано въ „Държавенъ вестникъ“ бр. 126 отъ 12. VI. т. г., общинското управление обявява, че на 28 юний т. г. отъ 10 до 11 часа пр. об. въ канцеларията на Шуменското областно данъчно управление ще се произведе търгъ съ тайна конкуренция за доставката на бетонови канални трѣби за направа частична канализация на гр. Шуменъ.

Приблизителна стойностъ на предприятието е 457.000 лв. Залогъ 5% в/у девиза. Закона за Б.О.П. и правилника за приложението му сж задължителни. Всички разноски по търга сж за сметка на доставчика. Тържните книжа могатъ да се видятъ всѣки при съжитственъ денъ въ управлението.

Отъ общината

Повикания подъ знамената СЖБИ ПИСКОВЪ

адвокатъ — Шуменъ

СЕ ЗАВЪРНА И ПРОДЪЛЖАВА ДА АДВОКАТСТВУВА

НАРЕЖДЕНИЯ НА КОМИСАРСТВОТО

Обявление № 1107

гр. Шуменъ, 17. VI. 1941 година.

Съгласно заповѣдта на господина министра на търговията подъ № 2245 отъ 3. VI. т. г. и окръжното на главното комисарство на снабдяването подъ № IV—33—8945 отъ 12. VI. т. г.,

I. Съобщава се на занаятчиите калайджии и тенекеджии и др., употребяващи въ производството си калай и на търговците, притежаващи налични количества калай, че всички искания за употребуване или продажба на калай ще се отправятъ, начинаей отъ 15 юний 1941 година, направо до Министерството на търговията, промишлеността и труда — дирекцията на вътрешната търговия, индустрията и занаятите — отделение Индустриално производство, вмѣсто до Главното комисарство на снабдяването, както бѣше до сега.

II. Всички искания за продажба или употребуване на калай следва да се отправятъ чрезъ околийския комисаръ на снабдяването, а не направо.

Последниятъ, чрезъ техническата служба въ общината ще провѣрява най-напредъ наложителността на нуждата, ако се намѣри, че нуждата е действително належаща, само тогава искането ще изпрати въ Министерството, съ посочване минималното количество. Исканията, отправени направо до Министерството, нѣма да се разглеждатъ.

III. До второ нареждане, Министерството нѣма да разглежда и отпуска калай и, следователно, ще следва да се отправятъ искания за задоволяване на следните нужди:

- а) за калайдисване на сждове;
- б) за нуждите на строителното тенекеджийство;
- в) за нуждите на мандритъ

Всички търговци, занаятчици, и индустриалци да декларира предъ околийското комисарство наличното си количество калай най-късно до 18 т. м. 18 часа следъ обѣдъ.

Околийски комисаръ: Хр. Каролевъ

Обявление № 1108

гр. Шуменъ, 14. VI. 1941 година.

Съгласно заповѣдта на господина министра на търговията подъ № 2309 отъ 6 юний т. г. и окръжното на главното комисарство подъ № II—2—22050 отъ 7. VI. т. г.

Разрешава се за свободна продажба овчето кашкавалено масло, произведено презъ 1941 година, отъ млѣкопреработвателните заведения на търговците.

Продажбата на овчето кашкавалено масло на дребно на търговците, направо на потребителя, става срещу купонъ по 1/4 килограмъ седмично на членъ отъ домакинството.

Нарушителите да се наказватъ по глава VIII отъ закона за осигуряване на снабдяването и регулиране на цените и чл. чл. 44 и 45 отъ закона за гражданската мобилизация.

Околийски комисаръ: Хр. Каролевъ

Обявление № 1109

гр. Шуменъ, 14. VI. 1941 година.

Съгласно заповѣдта на г-на министра на търговията подъ № 2295 отъ 6 юний 1941 година и окръжното на главното комисарство подъ № 222000 отъ отъ сжщата дата — пуска се за свободна продажба за храна на населението всичкото сирене и кашкавалъ, произведено въ старигъ предѣли на царството презъ месеците януарий, февруарий, мартъ и априлъ 1941 година, непуснато до сега на пазаря, намиращо се на съхранение въ складовете на млѣкопреработвателните заведения или хладилниците.

Търговците отъ една околия могатъ да закупуватъ отъ друга околия отъ така разрешените количества сирене и кашкавалъ, безъ за това да иматъ нужда отъ каквото и да било разрешение.

Околийски комисаръ: Хр. Каролевъ

Печатница „СПАСЪ—ПОПОВЪ“ — Шуменъ 1941 — 41